

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 lutego 2012 roku Nr (...) pozwany - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 12 lipca 2011r. Elektrowni (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., w sprawie rozstrzygnięcia sporu dotyczącego odmowy zawarcia przez (...) S.A. Oddział Z. umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej (...) S.A. obiektów (...) o łącznej mocy przyłączeniowej 50 MW, orzekł zawarcie pomiędzy Elektrownią (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a (...) S.A. z siedzibą w L. Oddział Z. umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej obiektów (...) o mocy przyłączeniowej 50 MW, o treści stanowiącej załącznik do niniejszej Decyzji.

Powód - (...) S.A. z siedzibą w L. wniósł odwołanie od przedmiotowej Decyzji, zaskarżając ją w całości i zarzucając jej naruszenie przepisów prawa materialnego:

1. art. 7 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne z dnia 10.04.1997 r. poprzez:

- założenie, że istnieją warunki techniczne i ekonomiczne przyłączenia do sieci, w sytuacji, gdy analiza pozwala na ustalenie braku ekonomicznych i technicznych warunków przyłączenia, co wiąże się z faktem braku wskazania wielkości opłaty przyłączeniowej wraz z przekazaniem projektu umowy o przyłączenie oraz rozległym zakresem zmian koniecznych do zaprowadzenia w sieci w związku z projektowanym przyłączeniem,

- naruszenie zasady równoprawnego traktowania poprzez ukształtowanie umowy o przyłączenie ze szkodą dla interesu ekonomicznego Powódki, innych odbiorców, a wyłącznie w interesie Zainteresowanej;

- naruszenie prawa wspólnotowego poprzez dokonanie wykładni przepisów krajowego porządku prawnego w oparciu o art. 15 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE i art. 16 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE, w sytuacji, gdy nie wynika to wprost z zasad prawidłowej wykładni. Powód podniósł, iż pozwany za podstawę rozstrzygnięcia nieuprawnienie przyjął powoływane regulacje prawa wspólnotowego w sytuacji, gdy uprawnionym byłoby to wyłącznie w sytuacji, gdyby kształtował sytuację prawną Powódki w sposób korzystniejszy niż wynikająca z zastosowania wyłącznie przepisów krajowego, stanowionego porządku prawnego. Zazaczył, że treścią powołanej regulacji prawa wspólnotowego jest stworzenie przez krajowego ustawodawcę ram dla uprzywilejowania wytwórców energii ze źródeł odnawialnych, podczas gdy do krajowego porządku prawnego ustawodawca nie wprowadził takowego uprzywilejowania, co wynika także ze swobody państw w doborze metod transpozycji regulacji wspólnotowych, o ile oczywiście taka pozytywna regulacja znajduje się w przepisach wspólnotowych, czego w niniejszym przypadku brak;

- błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że wydanie warunków przyłączenia oraz przesłanie Zainteresowanej projektu umowy o przyłączenie w każdym przypadku oznacza, iż spełnione są warunki techniczne i ekonomiczne przyłączenia podmiotu ubiegającego się o przyłączenie (tu: Zainteresowanej) do sieci elektroenergetycznej przedsiębiorstwa energetycznego (tu: Powódki), podczas gdy spełnienie się powyższych warunków Prezes URE powinien był ustalić w oparciu o całokształt stanu faktycznego sprawy oraz przy uwzględnieniu odrębności wynikających z hipotezy art. 7 ust. 9 PE, w tym przy uwzględnieniu okoliczności w postaci braku przedłożenia informacji o szacunkowej wielkości opłaty przyłączeniowej przy czynności wydawania warunków przyłączenia;

2. art. 7 ust. 9 PE poprzez jego niezastosowanie w sytuacji nieistnienia obowiązku przyłączenia oraz w braku ekonomicznych warunków przyłączenia do sieci;

3. art. 7 ust. 8 pkt 3 PE poprzez jego zastosowanie, w sytuacji, gdy z pkt-u powyżej wynika fakt wyłączenia stosowania tegoż przepisu;

4. art. 7 ust. 8i PE poprzez niewłaściwą interpretację polegającą na przyjęciu, że wydane warunki przyłączenia stanowią - wbrew literalnej treści - bezwarunkowe zobowiązanie do zawarcia umowy o przyłączenie oraz poprzez pominięcie treści regulacji przepisu § 8 (w szczególności ust. 6) rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4.05.2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego (zw. „Rozporządzenie systemowe”), także poprzez przyjęcie, iż wydane warunki przyłączenia wyłączają konieczność dokonania analizy z uwzględnieniem art. 7 ust. 1 PE i z pominięciem art. 7 ust. 9 PE;

5. art. 11d ust. 3 PE, w zw. z art. 9c ust. 3 poprzez ukształtowanie treści umowy z pominięciem treści obowiązków tkwiących po stronie Powódki jako operatora systemu (...) oraz obowiązków zapewnienia należytej pracy sieci, w tym także w sytuacji zagrożenia (w szczególności ze względu na moc farmy), w efekcie dochodziłoby do ograniczenia swobody (...) w realizowaniu przypisanych obowiązków;

6. art. 1 ust. 2 PE poprzez brak równoważenia interesów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców paliw i energii, w sytuacji gdy skrajnie odmienne od propozycji Powódki ukształtowanie wielkości opłaty za przyłączenie odbija się negatywnie dla odbiorców w taryfie na lata kolejne - poprzez zatwierdzenie wyższych wielkości stawek i opłat (wobec następczego ujęcia we wniosku taryfowym), zaś podmioty - wytwórcy, w tym Zainteresowana, nie ponosi żadnych kosztów związanych z wprowadzaniem wyprodukowanej energii do systemu dystrybucyjnego, dla którego funkcję operatora pełni Powódka;

7. art. 4f ust. 1 PE, w zw. z art. 46 PE, poprzez pominięcie okoliczności, że świadczenie usługi dystrybucji energii elektrycznej, m.in. nie może powodować niekorzystnej zmiany cen lub stawek opłat za dostarczoną energię i zakresu ich dostarczania odbiorcom przyłączonym do sieci, a także uniemożliwiać wywiązywanie się przez przedsiębiorstwo energetyczne z obowiązków w zakresie ochrony interesów odbiorców i ochrony środowiska;

oraz przepisów prawa formalnego :

8. art. 7 i art. 77 K.p.a poprzez brak pełnego wyjaśniania stanu faktycznego, wszystkich okoliczności sprawy mających stanowić przedmiot rozstrzygania, co wiąże się z brakiem rozważenia istnienia obowiązku przyłączenia oraz brakiem weryfikacji ekonomicznych i technicznych warunków przyłączenia;

9. art. 6 K.p.a poprzez narzucenie brzmienia umowy, które powodują naruszenie dyspozycji art. 46 PE oraz rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18.08.2011 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną (zw. „Rozporządzenie taryfowe”);

10. art. 107 ust. 1 i 3 K.p.a. poprzez braki uzasadnienia rozstrzygnięcia tak faktycznego, jak i prawnego, w szczególności w zakresie podstaw ustalenia opłaty za przyłączenie faktycznego jak i prawnego, przez co organ naruszył także zasadę wyjaśniania; jednocześnie zaskarżona decyzja jest niejednoznaczna i wywołuje trudności interpretacyjne;

11. art. 8 PE w związku z art. 7 PE, poprzez wykroczenie przez organ administracyjny poza przypisane mu kompetencje ustawowe w zakresie orzekania, w sytuacji gdy kompetencja Prezesa URE oparta na art. 8 PE dotyczy rozstrzygania sporów powstałych na tle zawierania i wykonywania umów w przypadku, gdy obowiązek ich zawarcia wynika z ustawy, względnie z decyzji administracyjnej (por. analogiczną tezę uzasadniania wyroku SN z dnia 24 lipca 2002 r. -I CKN 944/00, LEX 55564). Powód podniósł, iż oznacza to, że Prezes URE jest władny rozstrzygać w drodze konstytucyjnych decyzji administracyjnych wyłącznie w sprawach spornych, w których konkretnemu

żądaniu wnioskodawcy odpowiada publicznoprawny obowiązek przedsiębiorstwa energetycznego, a zatem obowiązek wynikający z ustawowej normy prawnej o charakterze *ius cogens* (por. uzasadnienie wyroku z dnia 19 lutego 2010 r, Sądu Apelacyjnego w Warszawie - sygn. akt VI ACa 1142/09), a jak podał, tym samym kompetencja ta nie obejmuje umów nieobjętych obowiązkiem publicznoprawnym przedsiębiorstwa energetycznego, tj. w sytuacji gdy brak jest warunków ekonomicznych dla ich zawarcia. Prezes URE nie ma również uprawnień do modyfikacji poddanej jego rozstrzygnięciu umowy przyłączeniowej w zakresie, który nie jest sporny pomiędzy stronami, gdy jednocześnie nie zachodzi niezgodność tych postanowień z przepisami bezwzględnie obowiązującymi.

Jednocześnie z ostrożności procesowej powód zaskarżonej Decyzji zarzucił naruszenie przepisów prawa, jak niżej.:

12. art. 7 ust. 2 PE poprzez brak ukształtowania zapisów umowy w kwestiach zawartych w powołanym przepisie, w tym w zakresie braku ustalenia opłaty za przyłączenie - poprzez ustalenie jedynie I składnika tejże opłaty, podczas, gdy drugi stanowiący iloczyn opisany jest jedynie w postaci mnożnej oraz w zakresie warunków udostępniania nieruchomości w celu budowy lub rozbudowy sieci;

13. art. 7 ust. 8 pkt 3 PE poprzez mylną wykładnię polegającą na przyjęciu, że „przyłączenie” należy sprowadzić do terminu „przyłącza” zgodnie z definicją rozporządzenia systemowego oraz poprzez ustalenie treści § 4 stanowiącego o ustaleniu opłaty za przyłączenie, z uwzględnieniem zarzutu powyżej;

14. art. 7 ust. 8 pkt 3 w zw. z art. 23 ust. 1 PE poprzez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że ustalenie wysokości opłaty za przyłączenie na podstawie rzeczywistych nakładów poniesionych na realizację przyłączenia oznacza, iż Zainteresowana powinna ponieść jedynie część kosztów inwestycji związanych z wybudowaniem przyłącza, a nie obejmuje kosztów inwestycji związanych z przebudową (dla potrzeb niniejszego odwołania utożsamianą z pojęciami modernizacji i rozbudowy) sieci elektroenergetycznej Powódki niezbędnych do przyłączenia w sytuacji, gdy:

- ustawodawca nie utożsamia pojęć „przyłącze” oraz „przyłączenie”, w związku z czym wniosek, iż koszty „przyłączenia” Zainteresowanej do sieci odpowiadają kosztom budowy „przyłącza” jest błędny, tym samym zwrot „rzeczywiste nakłady poniesione na realizację przyłączenia” należy interpretować zgodnie z jego literalną treścią, ze względu na priorytet wykładni językowej, w zgodzie z semantyką języka polskiego i rozumieć jako upoważnienie przedsiębiorstwa energetycznego (tu: Powódki) do ustalenia opłaty przyłączeniowej w wysokości kosztów wszystkich inwestycji niezbędnych dla przyłączenia Zainteresowanej do sieci,
- rozszerzenie wykładni pojęcia „przyłącze” - w kontekście nieprawidłowego antycypowania stanu sieci, jakby już została zbudowana/przebudowana oraz w kontekście sformułowań używanych przez ustawodawcę: „przyłączenie” - imiesłów czynny ze źródłosłowiem w postaci „przyłączyć” (tu o zabarwieniu obowiązku publicznoprawnego), to wszystko wsparte rozumowaniem typu wnioskowania „z celu na środki” ;

- dodatkowo uzasadniając ukształtowanie zapisów umowy w części dotyczącej opłaty za przyłączenie Pozwany nie wskazał uzasadnienia dla „szczętkowego” ujęcia w kalkulacji opłaty za przyłączenie tylko jednego elementu infrastruktury, skoro jest to – jak i zresztą pozostałe - element infrastruktury umożliwiający przyłączenie rozumiane jako zespół czynności funkcjonalnie związanych z budową przyłącza, sumarycznie ujętych w wydanych warunkach przyłączenia, a bez których przyłączenie Zainteresowanej do sieci na założonych dla przyłączanych urządzeń parametrach (w tym wytwarzanej mocy) oraz współpraca z tą siecią nie byłyby możliwe;

15. art. 23 ust. 2 pkt 12 i 20 lit. c) PE, art. 7 ust. 8 pkt 3 PE oraz § 8 ust. 3, § 15 oraz regulacji Załącznika nr 1 Rozporządzenia systemowego oraz art. 353¹ kc poprzez ustalenie treści umowy w zakresie wykraczającym poza zakres kompetencji Pozwanego, w tym w szczególności w zakresie wprowadzenia zmian w wydanych warunkach przyłączenia bez dokonania w tej mierze konsultacji z operatorem przesyłowym,

uchybiecia ukształtowanemu zapisowi co do miejsca przyłączenia, rozgraniczenia, dostarczania i odbioru oraz poprzez uwzględnienie w opłacie jedynie części skalkulowanych nakładów na przyłączenie, które winny zostać nią objęte stosownie do postanowień Załącznika nr 1 Rozporządzenia systemowego dotyczącego wymagań technicznych dla urządzeń, instalacji i sieci wytwórców energii elektrycznej, jak również poprzez arbitralne przyjęcie wiążącej Powódkę daty przyłączenia; a jednocześnie naruszenie zasady swobody umów poprzez ukształtowanie treści kontraktu w sposób sprzeczny z wolą podmiotów, których interesów umowa dotyczy, przy braku okoliczności, które mogłyby być poczytane za niezgodne z przepisami bezwzględnie obowiązującymi, w efekcie czego nastąpiło przesunięcie obowiązku realizacji linii 110 kV do rozdzielni Zainteresowanej oraz bramki pomiarowej przy GPZ Powódki z jej realizacji przez Zainteresowaną aż po jej realizację przez Powódkę;

16. art. 4 ust. 1, art. 7 ust. 5 i 6, 8 oraz art. 9c ust. 3 pkt 3, 4 i 5 w zw. z art. 16 ust. 1 i ust. 4, art. 19 ust. 1 i 3 PE poprzez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że wyłącznie na przedsiębiorstwie energetycznym ciąży obowiązek sfinansowania modernizacji i rozbudowy sieci elektroenergetycznej niezbędnej celem dokonania przyłączenia podmiotu ubiegającego się o przyłączenie (tu: Zainteresowanej) - w sytuacji, gdy:

- z brzmienia powyższych regulacji nie wynika wniosek wyprowadzony przez Prezesa URE; a ponadto

- Powódka nie została zobligowana do wykonania wszystkich inwestycji objętych wydanymi warunkami przyłączenia, niezbędnych do przyłączenia podmiotu ubiegającego się o przyłączenie w założeniach do planu zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe, o których mowa w art. 19 PE;

- Powódka ustaliła konieczność poniesienia nakładów na przyłączenie, których treścią nie jest modernizacja i rozbudowa a przebudowa w ujęciu tez formułowanych w trakcie postępowania toczonego przed Pozwanym, co podyktowane jest celem poniesienia nakładów (tu przyłączenie Zainteresowanej), a nie rozbudową sieci realizowaną jako jej stały rozwój, która to powinność jest realizowana niezależnie od działań związanych z przyłączaniem podmiotów, które już posiadają zawartą umowę, bądź realizują uprawnienie dla jej ukształtowania przez Pozwanego;

- z brzmienia i treści normy art. 7 ust. 8 (pkt 3) wynika zupełność przedmiotowej normy, w szczególności, że podstawa prawna rozporządzenia taryfowego powołanego przez Pozwanego jako umożliwiającego dokonanie wykładni powołanego przepisu przesądza, że nie może mieć ono i realizować funkcji wykładniczej dla przepisu - przecież - aktu prawnego wyższej rangi, podobnie zresztą rzecz ma się również w stosunku do Rozporządzenia systemowego, które ma walor i wydzźwięk stricte faktyczny, z którego skutki prawne płyną dopiero wskutek odpowiednich zachowań podmiotów uprawnionych.

Mając na względzie wskazane powyżej zarzuty powód wniósł o:

I. uchylenie Zaskarżonej Decyzji w całości;

ewentualnie o:

II. zmianę Zaskarżonej Decyzji poprzez ustalenie treści przedmiotowej umowy przyłączeniowej w brzmieniu ostatecznie wskazanym przez Powódkę, w szczególności poprzez ustalenie szacunkowej opłaty za przyłączenie w wysokości 163.320.232 zł netto;

III. przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność:

a) wykazania braku istnienia ekonomicznych warunków przyłączenia, z uwzględnieniem treści „Stanowiska Prezesa URE 10/2010 w sprawie postępowania w przypadku odmów przyłączenia do sieci elektroenergetycznych z powodu braku warunków ekonomicznych (stosowanie art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, z dnia 29 czerwca

2010 r., dołączonego do niniejszego odwołania oraz b) faktu niezbędności poniesienia wydatków na wypełnienie określonego treścią ekspertyzy zakresu inwestycji dla umożliwienia przyłączenia Zainteresowanej do sieci Powódki, c) sposobu uwzględniania w taryfie nakładów inwestycyjnych, zasad pomniejszania o uzyskane opłaty przyłączeniowe;

IV. wystąpienie z pytaniem prawnym do Sądu Najwyższego w zakresie rozstrzygnięcia zagadnienia: czy pierwotny brak ekonomicznych warunków przyłączenia, a co za tym idzie brak obowiązku (publicznoprawnego) przyłączenia może i winien być brany pod uwagę, w sytuacji, gdy przedsiębiorstwo energetyczne wydało warunki przyłączenia, a przy tym, czy na gruncie art. 7 ust. 9 PE, uprawnia on do wydania warunków przyłączenia na warunkach odmiennych od taryfowych (bez stosowania art. 7 ust. 8);

V. przeprowadzenie dowodu z dokumentu załączonego do niniejszego odwołania, tj. zasad kalkulacji taryf na 2012 opracowanych przez URE i opublikowanych na stronie internetowej URE: www.ure.gov.pl/download.php?s=6&id=4822 na okoliczność faktu, że w roku następnym, po roku realizacji nakładów (t+2) uwzględnia się w taryfie nakłady na rozwój sieci, ale jednocześnie obowiązuje zasada uwzględniania w opłatach za przyłączenie również nakładów na rozbudowę i modernizację sieci dystrybucyjnej (art. 7 ust. 10 PE) - wówczas nie uwzględnia się ich w kalkulacji taryfy, co jest zgodne z art. 46 PE;

VI. dopuszczenie dowodu ze wszystkich dokumentów objętych aktami sprawy;

VII. zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powódki kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, w wysokości sześciokrotności stawki minimalnej.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Elektrownia (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. ubiega się o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej (...) S.A. obiektów (...) o łącznej mocy przyłączeniowej 50 MW.

Elektrownia (...) Sp. z o.o. złożyła do Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. datowany na 24 listopada 2008r. wniosek o określenie warunków przyłączenia dla tej (...) (k. 13-14 akt adm.). Jednocześnie do pisma z tego samego dnia (k.18-20 akt adm.) Elektrownia załączyła wymagane dokumenty, w tym „Ekspertyzę wpływu przyłączenia (...) o mocy 50 MW na prace i parametry Krajowego Systemu Elektroenergetycznego” (k. 36-113 akt adm.).

Na tej podstawie (...) sp. z o.o. wydała 13 lipca 2009r. warunki przyłączenia znak: 3731/TR/JS/09 (k. 114-121 akt adm.) wraz z projektem umowy nr (...) o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej instalacji (...) w T. (k. 122- 126 akt adm.). Zgodnie z przedmiotową umową wytwórca miał ponieść opłatę za przyłączenie oddzielnie na konto bankowe (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o. adekwatnie do poniesionych nakładów na realizację przyłączenia (§ 3 ust. 1 umowy). Natomiast w myśl § 3 ust. 2 umowy, opłata za przyłączenie miała zostać ustalona w wysokości jednej drugiej rzeczywistych nakładów poniesionych przez (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o. na realizację przyłączenia.

Od tego momentu Elektrownia i (...) prowadziły negocjacje co do kształtu umowy o przyłączenie. W załączeniu do pisma z dnia 04 lutego 2011r. (k. 130 akt adm.) (...) S.A. Oddział Z. przesłała Elektrowni projekt umowy o przyłączenie nr (...) (k. 131-135 akt adm.), w którym szacowana opłata za przyłączenie, której wysokość została wyliczona na podstawie obowiązującej w dniu zawarcia umowy „Taryfy dla energii elektrycznej (...) S.A.” wyniosła 1.200.000 zł (4 ust. 1 umowy, k. 133 akt adm.). Projekt umowy o przyłączenie, uwzględniający część uwag wnioskodawcy, został też przekazany przez (...) Oddział Z. przy piśmie z dnia 20 czerwca 2011r. (k. 144 akt adm.).

(...) nie podpisała jednak przedmiotowej umowy o przyłączenie. W piśmie z dnia 12 lipca 2011r. (k. 155 akt adm.) skierowanym do Elektrowni wskazała w nawiązaniu do pisma z dnia 20 czerwca 2011r., że umowa nr (...) nie może zostać podpisana z uwagi na brak akceptacji zarządu (...) S.A. istotnych postanowień umowy.

Wobec odmowy zawarcia umowy i z uwagi na zbliżający się termin utraty ważności warunków przyłączenia Elektrownia (...) Sp. z o.o. złożyła do Prezesa URE w dniu 12 lipca 2011r. wniosek o rozstrzygnięcie w sprawie spornej dotyczącej odmowy przez (...) S.A. przyłączenia do sieci dystrybucyjnej elektroenergetycznej zespołu elektrowni wiatrowych o nazwie (...) o mocy 50 MW, zlokalizowanego w pobliżu miejscowości T., na terenach gmin J., T., woj. (...) (k. 1-4 akt adm.).

Pismem z dnia 21 lipca 2011r. Prezes URE zawiadomił Spółki o wszczęciu postępowania w tej sprawie w dniu 12 lipca 2011r. (k. 146- 149 akt adm.).

Pismem z dnia 21 lipca 2011r. (...) Oddział Z. poinformowała Prezesa URE, że brak jest zgody na zawarcie umowy o przyłączenie (...) z przyczyn ekonomicznych. Dodatkowo (...) zwróciła uwagę, iż podmiot nie dostarczył stosownego dokumentu (pełnomocnictwa) potwierdzającego umocowanie osoby podpisującej umowę do reprezentowania spółki (...) (k. 150 akt adm.).

W piśmie z dnia 01 sierpnia 2011r. (k.152- 154 akt adm.) Elektrownia wskazała, że (...) bezprawnie odmówiła podpisania umowy w brzmieniu przez siebie zaproponowanym z uwagi na brak zgody zarządu (...), z kolei parafowała inny projekt umowy, który to projekt przedstawiła przy niniejszym piśmie (k. 156- 173 akt adm.). Jednym z załączników do rzeczonyj umowy była wstępna kalkulacja opłaty za przyłączenie w zakresie budowy przyłącza, w której podano szacunkową opłatę za przyłączenie związaną z budową przyłącza w wysokości 1.200.000 zł (k. 171 akt adm.). Załącznikiem do umowy była także kalkulacja wstępna opłaty za przyłączenie w zakresie rozbudowy sieci, która wskazuje szacunkową opłatę za przyłączenie w zakresie rozbudowy sieci opiewającą na kwotę 11.339.379 zł przy sumie nakładów w wysokości 162 120,232 tys. zł (k. 172-173 akt adm.). Stąd w samej umowie, w jej § 4 ust. 1 określono szacowaną opłatę za przyłączenie podmiotu przyłączanego wyliczoną przez (...) na poziomie 12.539.379 zł (k. 159 akt adm.).

W piśmie z dnia 08 sierpnia 2011r. (k. 205- 233 akt adm.) (...) Oddział Z. podała, iż sprostowania wymagają ustalenia co do opłaty za przyłączenie, bowiem wielkości przedstawione w projekcie umowy omyłkowo nie zawierały wartości rzeczywistych nakładów przewidzianych do poniesienia na realizację przyłączenia. Spółka wskazała, że na skutek metodologicznych i semantycznych omyłek w projekcie nieprawidłowo skalkulowano wielkość opłaty przyłączeniowej, przez co zmianie winno też ulec brzmienie odpowiednich ustępów umowy. Według Spółki sprostowanie ustalonej wielkości opłaty przyłączeniowej zawiera dołączony do pisma załącznik nr 2, który zastępuje przekazane wcześniej zał. nr 2 i 3. Z wymienionego załącznika nr 2 wynika, że szacunkowa opłata za przyłączenie powinna wynieść 163.320.232 zł (k. 233 akt adm.).

W piśmie z dnia 23 sierpnia 2011r. Elektrownia podniosła m.in., że pierwotna kalkulacja opłaty za przyłączenie dokonana przez (...) była zgodna z obowiązującymi regulacjami prawa oraz orzecznictwem sądowym, podczas gdy ostateczna kalkulacja jest nieprawidłowa ze względu na fakt, że jako podstawę wyliczenia opłaty przyjęto również koszty modernizacji i rozbudowy sieci zamiast rzeczywistych kosztów przyłączenia dotyczących konkretnej (...) (k. 240- 244 akt adm.).

W załączeniu do pisma z dnia 06 września 2011r. (k. 313 akt adm.) (...) Oddział Z. przesłała Prezesowi URE nowy projekt umowy (k. 314- 319 akt adm.), zawierający uregulowanie dotyczące wstępnej opłaty za przyłączenie w wysokości 163.320.232 zł (§ 4 ust. 1 umowy). Wymieniony projekt został wysłany również do podmiotu przyłączanego pismem z tego samego dnia (k. 321 akt adm.).

Dodatkowo (...) Oddział Z. w piśmie z dnia 12 września 2011r. (k. 321 akt adm.) podniosła, że w opłacie za przyłączenie w wysokości 163.320.232 zł nie uwzględniono kosztów związanych z budową urządzeń energetycznych określonych w pkt 1.2 warunków przyłączenia z dnia 14 lipca 2009r. Wskazała, że linia 110 kV łącząca (...) ze stacją 110 kV T. P.. będzie służyć wyłącznie przesyłowi wyprodukowanej przez siłownię wiatrowe energii, w związku z czym nie ma powodu, aby linia ta była budowana, a następnie eksploatowana przez (...).

W piśmie z dnia 14 września 2011r. Elektrownia zauważyła w kontekście aktualnego projektu umowy, iż operator uprzednio odmówił jej przyłączenia, dlatego utracił uprawnienie do przedstawiania jakichkolwiek nowych projektów umowy o przyłączenie. Zaznaczyła, że zaakceptowała miejsce przyłączenia w stacji T. P.. Określone w warunkach przyłączenia (k. 327- 328 akt adm.).

Postanowieniem z dnia 11 października 2011r. Prezes URE, po rozpatrzeniu wniosku (...), odmówił zawieszenia postępowania w niniejszej sprawie (k. 341- 343 akt adm.).

W piśmie z dnia 12 października 2011r. (k. 346- 349 akt adm.) (...) Oddział Z. podała, że szacowane nakłady na przyłączy, nie przyłączenie (wg definicji z pisma (...) Oddział Z. z 12.09.2011r.) wynoszą 1.200.000 zł netto bez VAT.

Pismem z dnia 03 listopada 2011r. Prezes URE wezwał (...) S.A. Oddział Z. do określenia w ramach wydanych warunków przyłączenia z dnia 13 lipca 2009r. rzeczywistych nakładów na budowę linii 110 kV łączącej projektowaną stację 110 kV/SN (...) z rozdzielnią 110 kV w stacji 110/30/15 kV (...) T. P., wskazując przy tym, iż ww. linię w ramach przyłączenia (...) należy uznać za przyłączy rozumiane stosownie do § 2 pkt 15 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 04 maja 2007r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego, tj. za odcinek lub element sieci służący do połączenia urządzeń, instalacji lub sieci podmiotu przyłączanego z pozostałą częścią sieci przedsiębiorstwa energetycznego świadczącego na rzecz podmiotu przyłączanego usługę przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej (do miejsca przyłączenia). Jednocześnie Prezes URE wskazał, iż nakłady, o których mowa powyżej należy określić z uwzględnieniem faktu realizacji ww. linii (jako przyłączy) przez (...) S.A. Oddział Z. (k. 351- 354 akt adm.).

W piśmie z dnia 14 listopada 2011r. (...) Oddział Z. oświadczyła, iż nie zgadza się z tezami dotyczącymi zdefiniowania w przedmiotowej sprawie przyłączy jako linii 110 kV łączącej stację 110 kV/SN T. P. z projektowaną stacją 110 kV FW T.. Ponadto odpowiadając na pytanie odnośnie nakładów na budowę tej linii poinformowała, że nie dysponując wiedzą na temat przebiegu jej trasy, a więc nie znając ostatecznej długości linii, ani jej rodzaju (kablowa czy napowietrzna), może jedynie w dużym przybliżeniu oszacować nakłady na budowę. Zakładając, że długość linii wyniesie ok. 11 km, przy średnich jednostkowych nakładach w wysokości 700 tys. zł/km dla linii napowietrznej, nakłady na budowę przedmiotowej linii w wersji napowietrznej wyniosą około 7,7 mln zł netto bez VAT (k. 356- 357 akt adm.).

Pismem z dnia 17 listopada 2011r. Prezes URE powiadomił Spółki o zakończeniu postępowania dowodowego i możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy w celu ewentualnego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań (k. 358-360 akt adm.).

W piśmie z dnia 27 grudnia 2011r. Elektrownia ostatecznie wyraziła zgodę na „pozostawienie na majątku i w eksploatacji” podmiotu przyłączanego linii 110 kV stanowiącej przyłączy (...). Elektrownia zgodziła się na budowę przyłączy we własnym zakresie i na własny koszt, przy czym stanowić ono by miało wewnętrzną część instalacji wytwórczej podmiotu przyłączanego (k. 371- 372 akt adm.).

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie, chociaż nie wszystkie argumenty podniesione przez powoda były trafne.

Pierwotnie powód (...) S.A. Oddział Z. przygotował projekt umowy o przyłączenie (...) zainteresowanego Elektrowni (...) Sp. z o.o. zawierający postanowienia określające zbyt niską według powoda opłatę za przyłączenie do sieci w wysokości 1.200.000 zł, w związku z czym (...) wycofała się ostatecznie z podpisania tej umowy. Następnie powód podwyższał przedmiotową opłatę, uznając, iż przyłączenie będzie możliwe dopiero w razie poniesienia przez zainteresowanego opłaty oznaczonej na poziomie 162.120.232 zł. W związku jednak z akceptacją przez zainteresowanego jedynie warunków dotyczących pierwotnej opłaty, (...) S.A. Oddział Z. odmówiła zawarcia umowy w takim kształcie z powodów ekonomicznych. W tej sytuacji zainteresowany złożył wniosek o rozstrzygnięcie sporu do Prezesa URE, który orzekł zawarcie umowy przy zastosowaniu wariantu opłaty za przyłączenie w wysokości 1.200.000

zł. Takie rozstrzygnięcie podważył z kolei powód, który jak wyżej wskazano, odmówił zawarcia umowy zawierającej uregulowanie co do identycznej opłaty.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się zatem do rozstrzygnięcia, czy Prezes URE był uprawniony do wydania decyzji w przedmiocie orzeczenia zawarcia umowy o przyłączenie do sieci dystrybucyjnej (...) w sytuacji, gdy Przedsiębiorstwo (...) zarzuciło brak warunków ekonomicznych przyłączenia danej farmy na pierwotnych zasadach. Przy czym niekwestionowaną okolicznością jest niezbędność dodatkowej instalacji w celu przyłączenia ww. odnawialnego źródła energii i wynikające z niej wysokie koszty przyłączenia.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006r. Nr 89, poz. 625 ze zm.) przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii jest obowiązane do zawarcia umowy o przyłączenie do sieci z podmiotami ubiegającymi się o przyłączenie do sieci, na zasadzie równoprawnego traktowania, jeżeli istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci i dostarczania tych paliw lub energii, a żądający zawarcia umowy spełnia warunki przyłączenia do sieci i odbioru. Jeżeli przedsiębiorstwo energetyczne odmówi zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, jest obowiązane niezwłocznie pisemnie powiadomić o odmowie jej zawarcia Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki i zainteresowany podmiot, podając przyczyny odmowy.

Nałożony na przedsiębiorstwo energetyczne obowiązek zawierania umów o przyłączenie dotyczy nie tylko odbiorcy energii przyłączanego do sieci elektroenergetycznej, ale również wytwórcy energii np. farmy wiatrowej, co wynika bezpośrednio z brzmienia powołanego wyżej art. 7 ust. 1 Pe, który stanowi, że publicznoprawny obowiązek przyłączenia do sieci obejmuje „podmioty ubiegające się o przyłączenie” bez zawężenia tego pojęcia jedynie do określonej kategorii podmiotów (odbiorców energii) z wyłączeniem podmiotów będących także producentami energii. (tak SN w wyroku z dnia 12 kwietnia 2011r. III SK 42/10 opublik. LEX 898422).

W przypadku sporu dotyczącego obowiązku zawarcia umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej kwestie sporne strona może poddać rozstrzygnięciu Prezesa URE. Stosownie bowiem do przepisu art. 8 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne Prezes Urzędu Regulacji Energetyki rozstrzyga w sprawach spornych dotyczących odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, umowy sprzedaży, umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji paliw lub energii, umowy o świadczenie usług transportu gazu ziemnego, umowy o świadczenie usługi magazynowania paliw gazowych, umowy, o której mowa w art. 4c ust. 3, umowy o świadczenie usługi skraplania gazu ziemnego oraz umowy kompleksowej, a także w przypadku nieuzasadnionego wstrzymania dostarczania paliw gazowych lub energii albo odmowy dostępu do internetowej platformy handlowej na wniosek strony.

Prezes URE zaskarżoną Decyzję wydał w sprawie dotyczącej odmowy przyłączenia do sieci elektroenergetycznej podmiotu ubiegającego się o przyłączenie FW T., kompetencja Prezesa URE do orzekania w przedmiotowej sprawie jest więc bezsporna, co potwierdza utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego (wyrok SN z dnia 26 lutego 2004 r. III SK 3/04 opublik. OSNP 2004/20/359).

Wobec powyższego, nie zasługiwała na uwzględnienie argumentacja powoda odnośnie naruszenia art. 8 ust. 1 Pe w zw. z art. 7 Pe.

W ocenie Sądu uzasadniony natomiast okazał się najdalej idący zarzut naruszenia przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki przepisu art. 7 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne.

W pierwszej kolejności należy jednak stwierdzić, iż Prezes URE słusznie przyjął w uzasadnieniu swojej Decyzji, iż (...) nieprawidłowo żądała opłaty za przyłączenie, wliczając do niej koszty nakładów na realizację przyłączenia i rozbudowę sieci Przedsiębiorstwa energetycznego na potrzeby przyłączenia, podczas gdy, jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 kwietnia 2012r. o sygn. III SK 33/11 (opublik. OSNP 2013/9-10/120) opłata za przyłączenie do sieci w rozumieniu art. 7 ust. 8 pkt 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (jednolity tekst: Dz.U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zm.) jest opłatą za zespolenie instalacji nowego użytkownika z siecią przedsiębiorstwa energetycznego

i nie obejmuje nakładów, które nie są bezpośrednio związane z wykonaniem tego zespolecia, takich jak nakłady na rozbudowę sieci.

Podzielanie takiego poglądu nie upoważnia jednak automatycznie do orzeczenia zawarcia umowy wprowadzającej tzw. „wąską opłatę przyłączeniową”.

Obowiązkiem Prezesa URE było bowiem sprawdzenie, czy - stosownie do treści art. 7 ust. 1 zd. 1 ustawy Prawo energetyczne, zgodnie z którym „przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii jest obowiązane do zawarcia umowy o przyłączenie do sieci z podmiotami ubiegającymi się o przyłączenie do sieci, na zasadzie równoprawnego traktowania, jeżeli istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci i dostarczania tych paliw lub energii, a żądający zawarcia umowy spełnia warunki przyłączenia do sieci i odbioru” - istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia instalacji zainteresowanego, a co za tym idzie, czy zaistniał publicznoprawny obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie. Jak trafnie bowiem zauważył Sąd Najwyższy w powoływanym wyroku z dnia 11 kwietnia 2012r. o sygn. III SK 33/11, gdy podmiot zainteresowany przyłączeniem do sieci kwestionuje warunki umowy o przyłączenie do sieci i występuje do Prezesa Urzędu z wnioskiem o rozstrzygnięcia sporu poprzez wydanie decyzji z art. 8 ust. 1 Pe, Prezes Urzędu zobowiązany jest najpierw ustalić, czy na przedsiębiorstwie energetycznym spoczywał obowiązek zawarcia umowy z art. 7 ust. 1 Pe, a następnie dopiero ocenić, które z postanowień projektu umowy wymagają zmiany.

Prezes URE przed orzeczeniem zawarcia umowy między Spółkami nie zbadał jednak, czy zachodzą wskazane przesłanki aktualizujące obowiązek zawarcia umowy, polegając wyłącznie na wydanych warunkach przyłączenia i projekcie umowy. Natomiast wydanie przez przedsiębiorstwo energetyczne warunków przyłączenia do sieci oraz przedłożenie projektu umowy o przyłączenie do sieci nie oznacza, że istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci w rozumieniu art. 7 ust. 1 Prawa energetycznego, co potwierdził Sąd Najwyższy w przywoływanym wyżej wyroku SN z dnia 11 kwietnia 2012r. o sygn. III SK 33/11. Warunki przyłączenia określają tylko kwestie techniczne, co wynika wprost z § 8 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego (Dz.U. Nr 93, poz. 623). Warunki przyłączenia nie odnoszą się w ogóle do przesłanki technicznej możliwości przyłączenia źródła energii oraz ekonomicznej zasadności koniecznych do tego inwestycji (wykraczających poza samą realizację przyłącza).

Co więcej, Prezes URE określił w Decyzji o zawarciu umowy diametralnie różną od ustalonej w końcowym efekcie przez Przedsiębiorstwo energetyczne „wąską opłatę za przyłączenie”, tj. obejmującą wyłącznie nakłady za wykonanie zespolecia, a nie rozbudowę sieci przedsiębiorstwa na realizację przyłączenia. Jakkolwiek słusznym jest zastosowanie tak określonej opłaty za przyłączenie, to podkreślenia wymaga, iż orzeczenie przez Prezesa URE zawarcia umowy z tzw. „wąską opłatą za przyłączenie” tym bardziej musi poprzedzać przeprowadzenie postępowania dowodowego na okoliczność istnienia warunków ekonomicznych przyłączenia przy uwzględnieniu zmiany określonych postanowień tej umowy. Natomiast pozwany takiego postępowania dowodowego nie przeprowadził.

Z kolei przyłączenie farmy wiatrowej jest możliwe dopiero w sytuacji realnej możliwości sfinansowania konkretnych i koniecznych inwestycji, a w niniejszej sprawie nie wiadomo, czy taka możliwość po stronie powoda istnieje w przypadku obciążenia go kosztami przyłączenia podmiotu przyłączanego, stanowiącymi różnicę pomiędzy sumą nakładów na przyłączenie (163.320.232 zł) a kosztami zespolecia instalacji nowego użytkownika z siecią przedsiębiorstwa energetycznego, które Prezes URE w decyzji określił na 1.200.000 zł.

Nie znajduje uzasadnienia stanowisko Prezesa URE, że skoro Przedsiębiorstwo energetyczne początkowo wydało warunki przyłączenia wraz z projektem umowy przewidującej opłatę w wysokości jak oznaczona w Decyzji, to istnieją możliwości ekonomiczne zrealizowania przyłączenia, ponieważ powodowe Przedsiębiorstwo wycofało się z błędnie określonej opłaty, odmawiając zawarcia umowy na przedmiotowych warunkach.

Dodatkowo wskazać trzeba, iż obowiązek rozbudowy sieci przez powoda aktualizuje się w określonych warunkach, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy Prawo energetyczne w zakresie wynikającym z przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 9 art. ust. 1-4 i art. 46 tej ustawy, oraz w zakresie wynikającym z założeń lub planów o

których mowa w art. 19 i 20 Prawa energetycznego. Jeśli według pozwanego Prezesa URE przedmiotowy obowiązek miałby przemawiać za ustaleniem warunków ekonomicznych przyłączenia, to pozwany powinien przedstawić takie plany lub założenia do planów, o których mowa w art. 19 i 20 Pe, z których wynikałby obowiązek finansowania i rozbudowy sieci na użytek przyłączenia zainteresowanego. Takim planem nie jest bynajmniej zatwierdzony przez Prezesa URE plan rozwoju przedsiębiorstwa energetycznego w rozumieniu art. 16 Pe (tak: Sąd Najwyższy w sprawie III SK 33/11).

W świetle powyższego stwierdzić zatem należy, że Prezes URE nie wykazał podstawowych przesłanek materialnoprawnych z art. 7 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne, tj. istnienia warunków technicznych i ekonomicznych przyłączenia, uprawniających go do wydania decyzji zastępującej umowę o przyłączenie do sieci. Zgodnie natomiast z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, na etapie postępowania sądowego ciężar dowodu w zakresie naruszenia przepisów prawa spoczywa na Prezesie Urzędu (wyrok SN z dnia 21 września 2010 r. III SK 12/10 niepublik.). W wyroku z dnia 19 sierpnia 2009r. III SK 5/09 (opublik. OSNP 2011/9-10/144) Sąd Najwyższy stwierdził, iż podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego stanowi materiał dowodowy zebrany w toku postępowania przed tym Sądem, przy czym może składać się na niego materiał zebrany w toku postępowania przed Prezesem Urzędu. Rozpatrując odwołanie Sąd Okręgowy ocenia, czy w świetle zgromadzonych przez Prezesa Urzędu dowodów oraz argumentacji przedstawionej w decyzji oraz ewentualnych pismach procesowych, a także po uwzględnieniu argumentów wnoszącego odwołanie przedsiębiorcy, doszło do naruszenia przez przedsiębiorcę zakazów wynikających z ustawy oraz czy Prezes Urzędu w tak ustalonym stanie faktycznym prawidłowo zastosował przepisy ustawy. Ciężar dowodu w zakresie dotyczącym naruszenia przepisów ustawy spoczywa na Prezesie Urzędu. Przenosząc powyższe stanowisko Sądu Najwyższego na grunt niniejszej sprawy, w ocenie Sądu Prezes URE powinien udowodnić w ramach postępowania administracyjnego, a następnie sądowego, że przyłączenie (...) jest możliwe, biorąc pod uwagę techniczny i finansowy aspekt inwestycji, tylko bowiem spełnienie wszystkich przesłanek z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy Prawo energetyczne aktywuje powstanie publicznoprawnego obowiązku przyłączenia do sieci przedsiębiorstwa energetycznego. Istnienie takiego obowiązku po stronie (...) Prezes URE wywiódł, opierając się na fakcie wydania przez to Przedsiębiorstwo energetyczne warunków przyłączenia dla FW T. i skonstruowania przez Przedsiębiorstwo projektu umowy o przyłączenie. Jak już wyżej podnoszono, takie stanowisko Prezesa URE było nieuprawnione, gdyż ani wydane warunki techniczne przyłączenia, ani też nawet zatwierdzony plan rozwoju przedsiębiorstwa energetycznego nie świadczą o posiadaniu przez dane przedsiębiorstwo warunków technicznych i ekonomicznych. Prezes URE nie przedstawił natomiast w postępowaniu sądowym żadnych dowodów na poparcie swojego stanowiska stwierdzającego istnienie po stronie (...) publicznoprawnego obowiązku przyłączenia do sieci FW T..

Należy podkreślić, że warunki przyłączenia FW T. straciły w toku postępowania administracyjnego ważność (obowiązywały 2 lata), dlatego Prezes URE zajmując w sprawie stanowisko, iż warunki techniczne i ekonomiczne przyłączenia do sieci istnieją, tym bardziej powinien wykazać się inicjatywą dowodową w tej kwestii.

Mając na uwadze skuteczność podniesionego zarzutu naruszenia prawa materialnego w zakresie art. 7 ust. 1 Prawa energetycznego i niewykazania przez Prezesa URE braku jego zasadności w niniejszym postępowaniu, czyni to zbędnym badanie podniesionych w dalszej kolejności zarzutów.

W tym stanie sprawy, Decyzja Prezesa URE jako wydana z rażącem naruszeniem prawa podlegała uchyleniu.

W sytuacji, gdy to na pozwanym Prezesie Urzędu ciążył obowiązek przeprowadzenia dowodu w przedmiocie warunków technicznych i ekonomicznych przyłączenia determinujących po stronie powoda istnienie publicznoprawnego obowiązku przyłączenia FW T., nie było uzasadnionych podstaw dla dopuszczenia dowodu z opinii biegłego, na powołane przez powoda w odwołaniu okoliczności, albowiem to Prezes URE jest kompetentny do ustalenia szczegółów technicznych przyłączenia oraz aspektów finansowych obciążeń tej inwestycji, a Sąd powinien weryfikować prawidłowość stanowiska Prezesa Urzędu, a nie „zastępować” Prezesa Urzędu, wchodząc w jego rolę i spełniając jego zadania w postępowaniu sądowym.

Przeprowadzenie pozostałych dowodów nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy jak również było niecelowe ze względu na ekonomikę procesową z uwagi na fakt, iż samo wystąpienie ww. rażącego naruszenia prawa skutkowało uchYLENIEM Decyzji.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uchylił zaskarżoną Decyzję na podstawie art. 479⁵³ § 2 kpc.

O kosztach postępowania postanowiono stosownie do treści art. 98 i 99 k.p.c. w zw. z § 2 i § 14 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013r. poz. 490 j.t.), mając na uwadze, że uzasadnione było zasądzenie dwukrotności stawki minimalnej.

SSO Maria Witkowska